

Никола Никитовъ.

ДЕЦА

Кжщурка бедна на поляна,
край стара букова гора,
посрѣща весело-засмѣна
смѣха на пламнала зора.

Запѣватъ звѣнко горски птици,
потрѣпватъ роснитѣ цвѣтя,
деньтъ разлива златни жици,
засвирилъ въ сѣннитѣ листа.

И въ мигъ отъ тази тиха хижа
изхвъркватъ палави деца.
Не дебне тѣхъ стоуста грижа,
безъ грѣхъ сж чиститѣ сѣрдца.

Съ нестройна весела гълчава
започватъ сладката игра.
Децата никой не смущава,
тѣхъ пази старата гора.

На прага майката честита
обглежда малкия народъ.
Тя знае: времето отлита,
при тѣхъ е младиятъ животъ.

